

BREDASCHE

COURANT.

en Wetenschappelijk
Blad.

den 10 December.

Staats- en Letterkundig-
Nieuws-
Vrijdag

U. B. L. I. C. A. T. I. E.
MUNDELIJKE WETGEVING van Span Breda, van Z. E. den Heere Gouverneur der Provincie Noord-Brabant, ontvangen hebbende het bericht van de Commissarissen van de Kolieren der geldleening, ingevolge de wet van den 22 November 1830, houdende bepalingen omtrent de ontvangst der geldleening, alsmede dat de deszelve Kolieren aan den ontvanger van de Receptissen, tot ontvangst der gelden en ter uitgifte der Receptissen waarmede op heden den 8 December is aangevangen en dagelijks zal voortgegaan worden, en gelet op de deszelve betrekkelijke besluiten van welgemelde Z. E. den Heere Gouverneur, van den 3 en 4 December, N.º 1, en 2, Bureau der Directe Belastingen, (Provins. bladen No. 167 en 168), houdende het eerste, mededeeling van Z. M. beultit van den 22 November te voorb. No. 52, waarbij aan den Burgemeester of deszels daartoe gemagigde beambte, de kennis der opgemaakte Receptissen wordt opgedragen en het laatste Besluit, de verdere voerzorg betrekking houdende, met de daarbij te observeren formaliteiten als hierna volgt, alsmede dat de deszelve Kolieren, dat zij gehouden zijn, hunne receptissen binnen vijf dagen naidemeltd. dagtekening te doen vijzen door den Stedelijken Ontvanger, den Heer W. Verlegh, welke tot gezegde werkzaamheden is gelegeerd, en dat gemelde Ambteenaar daartoe deszels zittingen zal houden des *Dingsdags* en *Vrijdags* van den 10 en 11 dezer, van 9 voormiddags ten tot den namiddags vier uren.

Hetwaarschuwung, dat de aanzuivering dezer geldleening uiterlijk, volgendende in opgemaakte wet van den 22 November, bepaalde drie termijnen, te weten de eerste daerlijk, de tweede voor of op den laatste December aanstaande, en de derde voor of op den laatste Januarij 1831, zal moeten plaats hebben, en dat de nalatige Leeningsschuldigen overdenkenschap te staande stellen, zullen worden overzigtelijken te gemaaktgeerd. Inkerste met besigt, dat aanchen, welkandheids laatste termijnen te gelijc met den eersten, of den laatste, met den Tweeden termijn voldoen, aangestaan wordt eene korting, in het verlate geval van twee laatste geval van een derde over de vooruitbetaalde som; alsmede dat, het hi den eersten termijn van betaling, aan de zoodanigen, wier aanslag voor de leening niet meer dan 30000 bestraft, en staant, deszelvev aanslag, tegen staand, deszelvev aanslag, te kwijten door volbringing van een bedrag van honderd van dien aanslag, mits de borgens welks daarvan verlangde gebruikt te maken, de betaling veer of laterlijk, op den 10 December aanstaande, den Kantore der Directe Belastingen voorneld, zullen bewerkstelligen.

DE ROY Vt.
 Ter ordonnantie van denzelven,
 De Secretaris der Stad,
 W. S. H. V. K. E. S.
 N. E. D. E. R. L. A. N. D. E. N.
 Bana, den 9den December.

De Heere, den 8den dezer, heeft Z. E. de luitenant-generaal van Gena, lepper-lievelidder van het mobiele leger, een batalion korpsale troepen, uit Hamburg ter versterking van het leger aangekomen, buiten de Bossche poort alhier, in oogenschouw genomen. Deze in de krijgdiensert ervaren troepen, nitmuntende door eene schone en krijgshaftige houding, zijn met den besten geest bezield. Toen de generaal de gelederen doorging, verhaef zich wanklingsvech-linde kreets van *Looft de Koning! Oranje bovend*.

Het volgende wordt ons door een ooggetuige, gemeld uit het varenboek een uit of twee boven Tilburg, op de grenzen van Noord-Brabant gelegen, onder dagtekening van den 8den dezer, overzigtelijken door een paar dagen over het gezicht hier verspreid dat de Belgen zouden komen. Op gisteren avond, tusschen 9 en 10 uren, kwamen er werkelijk drie gewapende kerels in het dorp, gingen naar het huis van den joodschen slager, *Martius Leon*, eischten geld, doorzochten alles, en namen het geld dat zij vonden, en namen dan de haren deze struikrovers, omtrent 11 uren, naar het huis van den predikant, *van Housden* eischten alsmede geld en wat eene som van hondert guldens, onder voerzorg van dat zij zulke deden, op last van hunnen kommanderenden officier, dewijl zij geen soldij ontvangende, van buit moesten leven, en die buit bepalendlijk moesten opmaken bij hollandsch gezinde inwoners. Op

betuiging dat er zoo veel geld in huis niet was, werden alle preparans, kabinetjes, kasten en verdere sluitingen, zoo op de even- als beneden verdieping, het geheele huis door, onderzocht, ingehaald en doorsnuffeld; geen geld vindende, lieten zij zich eindelijk in brand stellen, met al hetgeen dat bij de huisgenoten gevonden werd en dat omtrent een veertig gouden bezittingen, na vooraf nog wijn gevorderd en uitgedronken te hebben, verwarderden zij zich, gaande op nieuw naar het huis van den genoemden *Leon*; hetzelfde gesloten vindende en hun niet wordende opengegaan, losten zij twee schoten, een door de deur en een door het raam, waarvan het eerste den aan den haard zittenden vader, een man van 80 jaren, even aan het hoofd kwetste. Men wil ook dat zij, door het werpen van lonten, het huis in brand hebben zoeken te steken, hetgeen echter mislukt is. Na middernacht hebben deze bandieten het dorp verlaten, waarvan de uitgangen, naar de zijde van Tilburg, talrijk door hunne kameraden zijn bezet geweest.

Men weet dat de boekdrukker *Wahlen* te Brussel ten minste honderd duizend guldens, uit het fonds tot aannemodiging der nationale inverteidiging gelooten, en hoe de mildadigheid van onzen Koning hem, meer dan eens, uit den nood gered heeft, doch men weet tevens met welk eene erkentelijkheid deze Belg daaraan beantwoorde; bij den aanval op Brussel, toech, strekte zijn hals tot een soort van blokhuis tegen onze troepen, naderhand drukte hij allerlei schotschriften op het gouvernement en onzen Koning, thans vernemen wij dat het provisioneel gouvernement zich voorsloef eene overeenkomst met dien *Wahlen* aan te gaan, over de directie van de *Imprimerie Normale*, die hetzelfde zich onregtmatig toegeegand heeft. *Wahlen*, van de vroeger voorschotten door ons gouvernement aan hem gedaan, nog veel schuldig zijnde, meent men op die wijs de schuld te vereffenen. Aan werk zal het niet ontbreken, want het provisioneel gouvernement en het congres stellen zich voor hunne acten en stukken in het licht te geven. Het zal te denken staan of die brave en dankbare man zich, in zyne nieuwe directie, even eerlijk en belangloos zal gedragen, als hij zulks ten aanzien van ons gouvernement heeft gedaan.

Door verschillende bronnen zijn ons de volgende bijzonderheden bekend geworden:
 Op den 4den dezer zijn te Brussel aangekomen twee Hollandse smakschepen, onder Belgische vlag varende en belast met het vervoer van het huisraad van den Oostenrijkschen gezant. Hoezeer deze schepen, naar het doel hant, te worden, eens aan de bescherming van het zoogenoemd Belgisch bestuur waren aanbevolen, heeft echter het gemeen zich niet ontzien dezelve aan te vallen, met zoodanig geweld, dat zelfs de gewapende magt tot het weren dier baldadigheden was te kort geschoten.

Te Antwerpen zwerven dagelijks een aantal lieden rond, die, aan alles behoeftig, onder anderen aan de beurs met geweld de kooplieden geld afpersen; -- men heeft getracht hen aan de puihoppo van het entrepot bezig te houden, doch te vergeefs, want telkens groeit hunne menigte aan. -- Geloofwaardige lieden getuigen dat de haat dezer ellendigen tegen de Hollanders zoo groot is, dat zij aan allen den dood hebben gezworen; sene bejeging en woede, die helas! nog hare slagtoffers vindt; dezelve lieden verzekeren dat op den 5den dezer, zekere Hollanders, makelaar, die vroeger aan de stoombot-onderneming tusschen Antwerpen en Gent werkzaam was, met niet meer dan zeven bajonet-steken om het leven werd gebracht.

Op den 7den dezer, om acht uren, zijn aan de citadel van Antwerpen aangekomen vier stoombooten, ieder eenige schepen, waarschijnlijk met levensmiddelen en kriegsbehoeften geladen, met zich slepende.

-- Het Luiksche dagblad *le Courier de la Meuse*, bevat onder het opschrift: *Toekomst en verantwoordelijkheid*, een opstel, waarin

ander anderen gezegd wordt: Het is zeker, dat Europa zich wapent, en even zoo schijnt het zeker te zijn, dat de aangelegenheden van België en de loop die zij nemen, deze algemeene wapening veroorzaken. Want de revolutie van Parijs liet de volken in vrede. De val der Bourbons en de verheffing des hertogs van Orleans, schijnen niemand aanleiding te hebben gegeven, om de wapenen op te vatten. Om ons alzo stellen zich de volken wederom in beweging. . . . Frankrijk is daar; menig een in ons land wordt daardoor gerust gesteld. Men zegt, men herhaalt zelfs op de Tribune, wanneer men ons aangrijpt, zoo werpen wij ons in de armen van Frankrijk, en bedriegt ons ons geheugen niet, zoo heeft de heer van de Weijer zulks den hertog van Wellington niet verzwegen. Anderen spreken niet zoo openbaar, en wachten zich voor het oogenblik hun vertrouwen op de bayonetten onzer vrienden, al te zeer aan den dag te leggen; dan zij denken eveneens aan arbeiden misschien nog krachtadiger. Velen onder hen wanen, de vrijheid, het land en de godsdienst te dienen. Ook is het waar, dat zij eene vreeselijke verantwoordelijkheid op zich laden, en dat hun vaderland eens van hunne rederingen en geestes rekenschap eischen zal. Wie zich vrijwillig in de aangelegenheden van een geheel volk mengt, moet niet gelooven, dat hij, in een ongelukkig geval, altijd in de zuiverheid zijner bedoelingen, eene voldoende verontschuldiging vinden zal.

— Wij vernemen, dat in een belgisch dagblad (*le Vras Patriote*), het volgende gevonden wordt:

Het gedrag van Koning Willem, ten aanzien van het niet nakomen der wapenschorsing, waarover de Belgen zich beklagen, schijnt ons in het geheel niet opverklaarbaar. Hij zal, den 23 en 25, bevelen gegeven hebben, om de wapenschorsing door zijne troepen te doen naleven, en de blokkade door zijne schepen op te heffen; maar den 26 zal hij het berigt ontvangen hebben van de uitlating der Nassaus, den 24 door het belgisch congres uitgesproken, en hij zal deze verklaring als eene schending der wapenschorsing en als eene daad van voortdurende vijandelijkheid beschouwd hebben. Men zal hem hebben doen opmerken, dat, in het bezit zijnde van Ylissingen, de beide oevers der Schelde, benevens de forten daarop, van de Citadel van Antwerpen en de vesting Maastricht, hij alles bij den oorlog te winnen had, tegen onderdanen, die hem en zijne geheele familie kwamen te verbannen; dat het in beslag nemen van alle scheeps-eigendommen, aan de Belgen toebehoorende, hem onmetelijke sommen zoude bezorgen; dat door het strammelen van Antwerpen, in deze stad in de noodzakelijkheid bracht om hare oude vereeniging met Holland te betrouwen, om de vrijheid harer haven te bekomen; eindelijk, men zal hem het weder in bezit nemen der gansche stad hebben doen hopen, door de medewerking der inwoners.

Het is waarschijnlijk, dat, volgens deze overwegingen, koning Willem bevelen gegeven heeft, die stellig waren met die, welke hij aanvankelijk gegeven had, en dat hij zich voor den oorlog verklaard heeft. Er is bij gevolg volstrekt niets wonderlijks in het gedrag der Hollanders, en er blijft ons niets overig dan hun het kwaad, dat zij ons willen aandoen, te vergelden, door den oorlog in het hart van hun land over te brengen, met door te dringen in Gelderland, en hen door dit middel te dwingen, om de voordeelen op te geven, die hunne schepenmagt en hunne stelling op de Schelde hun verschaffen.

In een ander Belgisch blad wordt de volgende bijzonderheid, betrekkelijk de Merode gevonden.

Wat ieder niet weet en nogtans enkel waarheid is, is dat de aanstaande Koning van België, graaf Felix de Merode, eene nicht van den beruchten (*) generaal markies la Fayette, den man der Noord-Amerikaansche en der berde Fransche omwentelingen, gehuwd heeft, en la Fayette alzo de aangetrouwde oom van de Merode is.

Het zelve blad vermeldt een grappe van de burgerwacht te Gent; waaruit men men kan hoe onschuldig en kinderlijk eenvoudig, de Gentsche burgerwacht weet te vernaken. Wij deelen het verhaal, om de zwaarigheid der zaak, in den stijl, de taal en de spelling van den lande mede, dat is, hoe als wij het ontvangen hebben.

Hetzelve luidt als volgt:

Gisteren avond (29 Nov.), om negen uren en half, waren de dapperen, die aan de Kortrijkse poort van wacht waren, droefgeestig, om dat zij den vijand nergens zien te, geene gelegenheid vonden om hun poer (kruid) te verschieten, want zij wilden toch den reuk van het poer hebben; daarom vonden zij het geraadzaam, zeer pluisierig, maar dan eene halve uren lang, van tijd tot tijd, wat buskruid in den kachel of slove der wacht te werpen, tot zoo

(*) De Vlaming neemt beruust zeker in eene goede zin en voot beruust

verre, dat de vlam en rook verscheidene maal langs de deuren uitkwam, en zeeën de gebueren en voorbijgangers verschrikte, het geheele gebouw van het stadhuis in gevecht staende, en de brood der vlammen te vreesen, en te gemaakkelijker geproede werd, dat het hun niet verboden werd, noch door hunnen luyfgeest, noch doorden aan de Kortrijkse poort op plaatsen tegen de agent van politie van Barreweghe, die er zelfs vermaak in hadten en hartelijk om lachten."

Wij vernemen hierbij aan den Koning de veld te vierden, met zijn spantje op den rug, paardje speelde, zonder dat de ambassadeurs eener vreemde mogendheid hem zulks kwalijk mogten nemen. Wanneer nu een republikeinsof Koning van de dagen van Olym zich zou muuserde, waarom zouden dan de vrije, constitutionele, representative, monarchale burgers van Gent zich niet op hunne zoo eigenaardige manier, mogen diverten? Of zouden zij reeds zoo zeer door den spiritus der vrijheid gelouterd zijn, dat zij reeds tot den vrijen natuurstaat overgekomen en den kinderen gelijk geworden zijn. Dan zeggen wij als de kinderen zijn, handelen zij als kinderen, en laten wij het spreekwoord: Het is hetzelfde wat de kinderen doen, niet meer zoet zijn.

Men verneemt dat er verscheidene jonge lieden, van goeden huize in Engeland, zich hebben aangeboden om, als vrijwilligers bij het Koninklijk Nederlandsche leger, tegen de muitelingen te willen optrekken; reeds mochten er van dezelve bij het leger zijn aangekomen. Dit lovert een klaar bewijs op, dat de gegedden en weldenkenden bij onze naburen, het welzijn bezag, zonder welk geen lands-rust, order of welvaart kunnen bestaan, niet alleen in hun eigen land eerbiedigen, maar dat er zelfs onder hen zijn, die, met geveer van hunne haren, zullen, in ons vaderland, ook willen helpen handhaven.

Paris, den 24en December.

Sedert een paar dagen zijn onze nieuwspapieren ongevuld met de verhalen der gewezen ministers de Peyronnet, de Pelegrin, de Chateaufort en Guernon de Rarville, voor het hof der prinses Oyer den loop, welke deze zaak nemen zal, is nog weinig te gorderelen. Het schijnt echter, dat die van laatstgenoemden minister gantoch het ongunstigste oordeel is, en dat hij nu, in *Le Courrier Francais*, dat de schoonebroeder van lord Grey, lord Pombal, welke onlangs met eene pendig naar Brazilië belast is geweest, den heer Carnot, die van Engeland bij het Belgisch congres, te Brussel zal vervangen.

Het volgend uit ons dagblad *le National* getrokken artikel, zal ons uitleggen, wat ons na het verlag van den heer Lafitte (zie ons vorige nummer) nog te weten overig bleef:

Wij moeten de door den president van de raad van ministers, van de tribune gelezen redevoering, met andere beschouwen dan als den oorlog aankondigende. Men heeft daarentoven duidelijk aan de houding der vergadering kunnen bespeuren, dat de neiging tot den oorlog, veel sterker bij de leden was dan die voor de hoop op vrede.

De president heeft eene wezenlijke geestdrift vernest door te belooven, dat, indien de oorlog uitbrak, de Koning en de Prinsen der Koninklijke familie in de eerste gelederen zouden strijden. De tribunes schenen in de gebouwen van de leden te deelen, want, bij de zinneden, welke president geelden geestdrift verwekten, klapte ook het volk met de handen en riep: *lehaalde malen. Live de vrijheid. Live de vroming*. Dat gebede opdat vromer, hetwelk nog eindelijk zoo hevig tegen de vrijheid der democrats en tegen den revolutionairen geest uitvoert, "was nu welog wegelijk en sprakeloos.

Wij mogen het ministerie dank wenschen, dat het onder een dezelv hoop op vrede gesproken heeft, op geen wijze. Het doet zien, dat het dan den oorlog geloofde, en zoo, misschien, een weinig meer openhartigheid beter geweest, want, het ministerie geenen twijfel, over den grond der zaak overblijven en een iegelijk zal nu wel begrijpen, dat men zich tot den oorlog, of zoo men wil, tot de gevolgen eener tussonkomst van Pruisen in de zaken van België, hetzen op hetzelfde neder komt, moet voorbereiden.

Lang, zeer lang, heeft het ministerie wederstand geboden aan de noodzakelijkheid van zich niet te laten, gelijk het zich thans uilaat, en het heeft de ingezetenen nog minnelijk door een openbare verklaring geleerd, dan door dezelv vorige schuchterheid. Maar de onverwinnelijke drang der omstandigheden zal de ministers weldra noodaken, om over den staat van Europa en den bijzonderen toestand van België, eene rondhorstiger taal te voeren en duidelijker het beginsel der non-interventie uit te leggen, met een woord, om te verklaren dat het gouvernement zich gemagtigd oordeelen zou, om op Belgisch gebied gebied te trekken, ingeval de Pruisen op Hollandsch gebied, mogten worden ingehaald."